

พหุวัฒนธรรมกับนโยบายด้านพลเมืองของ รัฐบาลมาเลเซีย กรณีศึกษากลุ่มคนมาเลเซีย เชื้อสายไทย (โอรังเซียม)

ซูไฮลี ยามา*
สุภาศพรณ ตั้งตรงไพโรจน์**

Received: 1 August 2022

Revised: 12 April 2023

Accepted: 18 April 2023

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภูมิหลังประวัติความเป็นมาของกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทยในประเทศมาเลเซียและเพื่อศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการของรัฐบาลมาเลเซียภายใต้ แนวทางพหุวัฒนธรรม กรณีกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย (โอรังเซียม) โดยใช้วิธีการศึกษาจากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ จากตำราเรียน เอกสาร บทความวิชาการ รวมไปถึงการสืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต พร้อมทั้งนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผลการศึกษา โดยจากการศึกษาพบว่า ความเป็นมาของกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย(โอรังเซียม) มีความเกี่ยวข้องกับประวัติด้านความสัมพันธ์ระหว่างรัฐในสมัยอดีต โดยมีการอพยพเพื่อเป็นกำลังพลในการปกป้องประเทศ และช่วงสมัยชาติอาณานิคมอังกฤษเข้า

* นิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนามนุษย์และสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; อีเมลล์: 6480116620@student.chula.ac.th

** อาจารย์ / นักวิจัยด้านความมั่นคงร่วมสมัยในเอเชีย ศูนย์เอเชียศึกษา สถาบันเอเชีย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มามีอำนาจเพื่อแสวงหาดินแดนในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จึงเกิดความสนใจในดินแดนคาบสมุทรมลายู ด้วยปัจจัยทางยุทธศาสตร์ที่สำคัญ และด้วยทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ในพื้นที่จำนวนมาก จึงใช้วิธีการเจรจากับผู้มีอำนาจหรือผู้ปกครองรัฐในสมัยนั้น เมื่ออังกฤษเข้ามาปกครองจึงใช้วิธีการแบ่งเขตแบบรัฐสมัยใหม่ และช่วงที่อังกฤษได้คืนเอกราชให้กับมาเลเซีย จึงเกิดปัญหาชนกลุ่มน้อยจำนวนมากในประเทศ รวมไปถึงกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย ดังนั้น รัฐบาลมาเลเซียจึงจำเป็นต้องใช้แนวทางในการบริหารจัดการเพื่อลดปัญหาความขัดแย้งที่อาจจะเกิดขึ้นภายในประเทศ พร้อมทั้งเป็นรูปแบบการสร้างความร่วมมือของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในการพัฒนาประเทศประเทศมาเลเซียภายใต้วิสัยทัศน์ที่ได้มีการวางเป้าหมายเอาไว้ได้

คำสำคัญ: คนมาเลเซียเชื้อสายไทย (โอรังเซียม), นโยบายภูมิบุตรา, สังคมพหุวัฒนธรรม

Malaysia Multicultural Policy: Case Study of Malaysians of Thai Descent (Siamese People)

Suhailee Yama***

Supaphan Tangtrongpaioj****

Abstract

The purpose of this study was to examine the history of Malaysians of Thai descent in Malaysia and to analyze the Malaysian government's management approach towards them under the Multicultural approach to Malaysian people of Thai descent. The researcher used secondary data collection methods, including textbooks, documents, academic articles, and information from the internet. The study found that the history of Malaysians of Thai descent (Siamese People) is associated with a history of interstate relations in the past. As a result, a large population was moved into the area. During that time, the British colonies sought territorial resources in Southeast Asia, which led to their interest in the Malay Peninsula. When the British colonies came to rule, the concept of modern state zoning was adopted in the area. After the demarcation of the two countries, problems occurred, especially for the population living in the area. The government of Malaysia needs to adjust its policies to reduce conflicts within Malaysia and to guide the cooperation of different ethnic populations in the country.

Keywords: Malaysians of Thai Descent, Bumiputera Policy, Multicultural Society

*** Master of Arts Program in Human and Social Development, Chulalongkorn University
Email: 6480116620@student.chula.ac.th

**** Lecturer and Research Fellow in Contemporary Security Studies in Asia, Institute of Asian Studies, Chulalongkorn University

บทนำ

พื้นที่ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งมีลักษณะเป็นประเทศหมู่เกาะเป็นจำนวนมาก และเป็นพื้นที่ซึ่งมีความหลากหลายทางด้านความเชื่อ ประเพณีและวัฒนธรรม อันเกิดจากพื้นฐานทางศาสนาที่นับถือต่างกัน โดยเฉพาะประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และประเทศไทย สำหรับประเทศที่มีพื้นที่เป็นลักษณะหมู่เกาะส่วนใหญ่ผู้คนนับถือศาสนาอิสลาม โดยเกิดจากการเผยแพร่จากกลุ่มพ่อค้าตะวันออกในสมัยอดีตที่มีการเข้ามาค้าขายในพื้นที่ โดยผู้คนในพื้นที่ต่างรับเอาวัฒนธรรมที่ดังมาปฏิบัติและปรับใช้ในวิถีประจำวัน นอกจากนี้ในช่วงสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งได้มีการแบ่งพื้นที่ของชาติอาณานิคมเพื่อปกครองพื้นที่บริเวณคาบสมุทรมาเลย์ ทำให้ต้องมีการขีดแบ่งเขตแดนอย่างชัดเจน¹

ประเทศมาเลเซียมีประชากรอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก โดยประชากรที่อาศัยอยู่ในประเทศมีความหลากหลายทางศาสนาและวัฒนธรรม เช่น กลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายมลายู กลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายจีนกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายอินเดีย รวมไปถึงกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่นับถือศาสนาพุทธ และอาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ทางตอนเหนือของประเทศโดยส่วนใหญ่ และกลุ่มคนต่าง ๆ ในประเทศมาเลเซียมีการอาศัยอยู่ร่วมกันแบบพหุสังคม อันประกอบไปด้วยผู้คนที่มีความหลากหลายเชื้อชาติ ซึ่งอยู่ภายใต้กระบวนการจัดการเพื่อความสงบเรียบร้อย โดยมีนโยบายในการประนีประนอมเพื่อสร้างความสมดุล และเพื่อไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างกัน ตลอดจนกลุ่มคนแต่ละเชื้อสายมีทักษะที่ค่อนข้างแตกต่างกัน² ดังนั้น รัฐบาลจึงใช้โอกาสจาก

¹ สุชุม ไพรชการ, *ภาคใต้ของไทยหรือของมาเลเซียหรือมาเลเซีย ?*, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ประการัง, 2522), 19 - 22.

² ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร, “ฐานข้อมูล-วัฒนธรรมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” (เว็บไซต์) https://www.sac.or.th/databases/southeastasia/subject.php?c_id=5&sj_id=45&fbclid=war3Todxs63rldD3TqVaYDHai2lDZvugxbzikMY7lRWQMK-qf0NyO-IVXkc (สืบค้นเมื่อ 25 มีนาคม 2565).

ศักยภาพดังกล่าวในการให้อิทธิพลแก่กลุ่มคนแต่ละเชื้อสายมาบริหารจัดการในแต่ละด้าน

สำหรับพื้นที่ทางตอนเหนือของประเทศมาเลเซีย โดยเฉพาะในพื้นที่รัฐกลันตัน รัฐเประ รัฐเกดะห์ ซึ่งมีกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย หรือในพื้นที่จะเรียกกลุ่มคนดังกล่าวว่า โอริงเซียม ซึ่งมาจากคำว่า คนสยาม โดยโอริงเซียมมีประวัติศาสตร์ในการอยู่อาศัยในประเทศมาเลเซียมาตั้งแต่บรรพบุรุษ หรือก่อนที่จะมีการแบ่งเส้นเขตแดน ระหว่างพรมแดนไทยกับมาเลเซียจากชาติอาณานิคมนีมาปกครองมาเลเซียในสมัยนั้น ทั้งนี้ โอริงเซียมในพื้นที่ส่วนใหญ่มักจะประกอบอาชีพทำการเกษตร อันเนื่องมาจากสภาพภูมิประเทศซึ่งเหมาะแก่การเพาะปลูก อย่างไรก็ดีในปัจจุบันได้มีความหลากหลายทางอาชีพมากขึ้น สืบเนื่องจากการให้อิทธิพลชนต่าง ๆ ของรัฐบาลมาเลเซีย แก่กลุ่มคนโอริงเซียม และสำหรับด้านประเพณี วัฒนธรรม ซึ่งโอริงเซียมมีอัตลักษณ์ที่ค่อนข้างแตกต่างกับวัฒนธรรมมลายูในพื้นที่พอสมควร เช่น รูปแบบสถาปัตยกรรม เรื่องราวความเชื่อที่ยึดโยงกับศาสนา รวมไปถึงอาหารการกิน เป็นต้น ด้วยปัจจัยดังกล่าว จึงเป็นสาเหตุที่สร้างความสนใจให้กับนักท่องเที่ยวและผู้สนใจศึกษาจากประเทศมาเลเซียเป็นอย่างมากในการเข้ามาท่องเที่ยวจากหลาย ๆ พื้นที่ เพื่อเข้ามาศึกษาเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ในพื้นที่³

นอกจากนี้ ประเด็นในเรื่องความแตกต่างของโอริงเซียมกับกลุ่มคนมลายูในพื้นที่ จึงเป็นความท้าทายของรัฐบาลมาเลเซียในการบริหารจัดการเพื่อไม่ให้เกิดความรู้สึกอคติที่อาจนำไปสู่ความขัดแย้ง และความรุนแรงตามมา โดยที่รัฐบาลพยายามใช้แนวทางนโยบายแบบพหุวัฒนธรรมมาปรับใช้ เช่น การส่งเสริมชุมชนและท้องถิ่น เพื่อที่จะสามารถรักษาอัตลักษณ์ที่มีความแตกต่าง เช่น ประเพณีสำคัญทางศาสนาพุทธ หรือเรื่องราวความเชื่อที่สำคัญ

³ สุชาติา ทวีสิทธิ์ มาลี สันภูวรรณ และศุทธิดา ขวณวัน, *ประชากรสังคมในอาเซียน: ความท้าทายและโอกาส*, (นครปฐม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหิดล, 2560).

ทางประวัติศาสตร์ เป็นต้น อย่างไรก็ตามหลังจากที่รัฐบาลมาเลเซียได้ให้สิทธิต่าง ๆ แก่กลุ่มคนโอรังเซียมเทียบเท่าคนมาเลเซียเชื้อสายมลายูในบางประการ ทำให้ โอรังเซียมในพื้นที่สามารถแสดงความคิดเห็นมากขึ้นด้วยเช่นกัน ทั้งนี้ สำหรับการเลือกประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นโอกาสสำคัญอีกประการจากนโยบายของรัฐบาล อีกทั้ง แนวทางพหุวัฒนธรรมที่รัฐบาลมาเลเซียได้นำมาปรับใช้มีความสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ ส่งผลให้โอรังเซียมเกิดความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับกลุ่มคนมลายูในประเทศ⁴

จากประเด็นเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนนโยบายของรัฐบาลมาเลเซีย ซึ่งได้มีการให้สิทธิแก่คน โอรังเซียม โดยเป็นการเปิดโอกาสให้พลเมืองที่อาศัยอยู่ในประเทศสามารถมีความเท่าเทียมมากขึ้น และเป็นแนวทางการการจัดการเพื่อความสงบเรียบร้อย ภายใต้นโยบายแบบพหุวัฒนธรรม จึงนำไปสู่ความสนใจในการศึกษาค้นคว้า เพื่อที่ผู้ศึกษาจะสามารถเข้าใจแนวทางและรูปแบบการจัดการของประเทศมาเลเซีย ซึ่งอยู่ภายใต้สังคมที่มีความหลากหลาย ตลอดจนการให้ความสำคัญกับกลุ่มคนเชื้อสายอื่น ๆ ที่ได้มีการอาศัยอยู่ในพื้นที่ของประเทศมาเลเซียมาตั้งแต่อดีต ซึ่งจะสามารถทำให้ผู้ศึกษาได้เข้าใจกระบวนการคิดภายใต้นโยบายของรัฐบาลมาเลเซีย ตลอดจนจะสามารถที่จะนำประเด็นดังกล่าวไปเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ ที่มีความหลากหลายทางสังคมมาวิเคราะห์ได้

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาภูมิหลังประวัติความเป็นมาของกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทยในประเทศมาเลเซีย

⁴ พรชัย ลิขิตธรรมโรจน์ และอภิวัฒน์ สมานธิ, “นโยบายภูมิบุตรของมาเลเซียกับสิทธิชาวสยามในรัฐเคดาห์และรัฐกลันตัน,” วารสารวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์, ปีที่ 38, ฉบับที่ 5 (กรกฎาคม - ธันวาคม 2564), 41 - 46.

2. เพื่อศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการของรัฐบาลมาเลเซียภายใต้แนวทางพหุวัฒนธรรมกรณีกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย

วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาคครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ใช้วิธีการศึกษาจากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ โดยการศึกษารวบรวมข้อมูลจากวิทยานิพนธ์ ตำราเรียน เอกสารที่มีความเกี่ยวข้อง บทความวิชาการ รวมถึงการสืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ซึ่งในการศึกษาคครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหา คือ ศึกษาเฉพาะประเด็นที่มีความเกี่ยวข้องกับประวัติความเป็นมาของกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย และการศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการของรัฐบาลมาเลเซียภายใต้แนวทางพหุวัฒนธรรมกรณีกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย

ผลการศึกษา

พหุวัฒนธรรมกับนโยบายด้านพลเมืองของรัฐบาลมาเลเซียกรณีศึกษา กลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย (โอริงเซียม) เป็นประเด็นที่เกิดขึ้นภายหลังจากการเรียกร้องของกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย ในการสร้างความเท่าเทียมและได้รับสิทธิต่าง ๆ มากขึ้นจากในอดีต ซึ่งสามารถสรุปประเด็นความเป็นมาและแนวทางการจัดการของรัฐบาลมาเลเซีย ดังนี้

1. ภูมิหลังประวัติความเป็นมาของกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย (โอริงเซียม)

ในบริเวณพื้นที่ตอนใต้ของประเทศไทยและทางตอนเหนือของประเทศมาเลเซีย ในอดีตมีการอาศัยอยู่ของกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางความเชื่อและวิถีปฏิบัติ เช่น กลุ่มคนที่นับถือศาสนาพุทธ และ กลุ่มคนที่นับถือศาสนาอิสลาม โดยมีการอาศัยอยู่ร่วมกันในอาณาบริเวณพื้นที่ใกล้เคียง อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี

ในพื้นที่ดังกล่าวผู้คนจะมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีวัฒนธรรมอาหารการกินที่คล้ายคลึงและเหมือนกัน และลักษณะทางกายภาพของรูปลักษณะหน้าตาที่มีความคล้ายคลึงกัน ซึ่งอาจจะมีความแตกต่างเฉพาะทางด้านความเชื่อในการนับถือทางศาสนาที่ได้มีการสืบทอดกันมาเท่านั้น ทั้งนี้จากการศึกษาเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ พบว่าชาวสยามซึ่งนับถือศาสนาพุทธได้อพยพเข้ามาในพื้นที่ดังกล่าวในช่วงสมัยอาณาจักรศรีวิชัยหรือราวประมาณ 500 กว่าปี⁵

นอกจากนี้ในช่วงสมัยสุโขทัยไปจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ ซึ่งเป็นช่วงที่กลุ่มชาวสยามเข้ามาในพื้นที่คาบสมุทรมลายู โดยส่วนหนึ่งมาจากความสัมพันธ์ที่ดีของผู้ปกครองเมืองมลายูกับรัฐสยามในช่วงสมัยดังกล่าว ต่อมาในช่วงสมัย ค.ศ.1814 ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐในคาบสมุทรมลายูเหนือ กับรัฐสยามเริ่มมีความชัดเจน สืบเนื่องเจ้าผู้ปกครองนครรัฐกลันตัน หรือพระยา กลันตัน (หลงมะหมัด) ซึ่งได้กล่าววาทา มอบรัฐกลันตันให้เป็นเมืองขึ้นของ รัฐสยาม โดยการกล่าวมอบรัฐกลันตันของเจ้าผู้ปกครองนครรัฐ มาจากปัญหาความขัดแย้งระหว่างเจ้าผู้ปกครองรัฐกลันตัน กับรัฐตรังกานู ทั้งนี้ เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างรัฐมลายูอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐสยามจึงได้มีการนำกำลังพลจากสยามเข้ามาในพื้นที่ โดยการปกครองรัฐตอนเหนือของมลายูได้มีการแบ่งเขตการปกครอง คือ เมืองสงขลา ซึ่งทำหน้าที่ปกครองหัวเมืองทั้ง 7 รวมถึงรัฐตรังกานู และเมืองนครศรีธรรมราชทำหน้าที่ปกครองรัฐไทรบุรี กับรัฐกลันตัน ด้วยปัจจัยดังกล่าวจึงทำให้ในพื้นที่คาบสมุทรมลายูมีการเข้ามาอาศัยของชาวสยามในพื้นที่เป็นจำนวนมากพอสมควร⁶

ในช่วงเวลาเดียวกัน เป็นเวลาที่ชาติอาณานิคมหลายชาติมีงูหา

⁵ เพิ่มอ้าง, 4.

⁶ พรชัย นาคสีทอง และอนันท์ พุฒิโชติ, คนไทยในรัฐเคดาห์ (ไทรบุรี): ศึกษาการดำรงอยู่ในมิติประวัติศาสตร์ (พ.ศ. 2452 - 2550), (กรุงเทพฯ ฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2552), 19 - 22.

ประเทศต่าง ๆ เพื่อที่จะสามารถค้นหาทรัพยากรในการผลิต และนำกลับไปยังประเทศของตน อย่างไรก็ตาม ชาตีดานานิคมที่เข้ามามีอำนาจในคาบสมุทรมลายูในช่วงเวลาดังกล่าวประกอบไปด้วยดัชต์ อังกฤษ ญี่ปุ่น ซึ่งมีการสลับเปลี่ยนอยู่บ่อยครั้ง โดยการเข้ามามีบทบาทดังกล่าว ซึ่งมาจากปัจจัยและพื้นฐานในด้านผลประโยชน์ทางการค้า และการแสวงหาอำนาจทางการเมือง อย่างไรก็ตามประเทศมาเลเซียซึ่งอยู่ในการปกครองของดัชต์ในช่วงแรกทำให้อังกฤษพยายามหาวิธีเพื่อที่จะสามารถเข้ามาปกครองในพื้นที่บริเวณคาบสมุทรมลายูด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะบริเวณหมู่เกาะปีนัง และในช่วงเดียวกันประเทศอังกฤษเริ่มเข้ามาจัดการกับระบบบริหารจัดการภายในพื้นที่ เพื่อให้รัฐต่าง ๆ ในพื้นที่เป็นไปในรูปแบบเดียวกันอย่างประเทศอังกฤษ⁷

ต่อมาในช่วง ค.ศ.1772 อังกฤษได้เข้ามาในพื้นที่อย่างเป็นทางการโดยส่งตัวแทนจากบริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษในการเข้ามาเจรจา เพื่อก่อตั้งบริษัทโดยการเช่าพื้นที่บนเกาะปีนังจากเจ้าเมืองไทรบุรี ทั้งนี้ด้านลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ดังกล่าวนับว่าเป็นยุทธศาสตร์ที่ดีและเป็นเส้นการเดินทางเรือสำคัญ ตลอดจนเหมาะสมในการค้าขายเป็นอย่างมาก และพื้นที่ดังกล่าวเป็นพื้นที่ซึ่งชาตีดานานิคมต้องการควบคุมและปกครอง โดยการเข้ามาของอังกฤษภายใต้การยินยอมของเจ้าเมืองไทรบุรี ซึ่งเพื่อต้องการให้อังกฤษได้เข้ามาร่วมแลกเปลี่ยนช่วยเหลือทางการทหาร อย่างไรก็ตาม การเข้ามาของอังกฤษนับว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการแพร่ขยายอิทธิพลในอาณาบริเวณไปยังพื้นที่อื่น ๆ เช่นการแพร่ขยายไปยังพื้นที่มาละกาทางตอนใต้ของพื้นที่ รวมไปถึงการแพร่ขยายไปทางตอนเหนือด้วยเช่นกัน ซึ่งในขณะนั้นอยู่ในความดูแลของรัฐสยาม และในช่วงเวลาเดียวกัน หลายเมืองในบริเวณคาบสมุทรมลายูอยู่ภายใต้การปกครองของดัชต์ โดยการเข้ามาของอังกฤษในช่วงเวลาดังกล่าวจึงมี

⁷ ฐนยศ โล่ห์พัฒนานนท์, สัมภาษณ์โดยผู้เขียน, 4 เมษายน 2565.

การร่วมเจรจาและทำข้อตกลงกับดัชชีในการแลกเปลี่ยนพื้นที่ ซึ่งอังกฤษได้ทำสัญญาให้อำนาจแก่ดัชชี เพื่อปกครองเกาะบิลิตอง ซึ่งตั้งอยู่บริเวณพื้นที่ประเทศอินโดนีเซียในปัจจุบัน โดยเงื่อนไขการแลกเปลี่ยนดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อที่อังกฤษจะได้เข้ามามีอำนาจในดินแดนมลายูแทน⁸

ต่อมาในช่วงสมัยราชการที่ 3 เป็นช่วงที่ประเทศอังกฤษได้เริ่มมีความสนใจดินแดนในบริเวณพื้นที่คาบสมุทรมลายูทางตอนเหนือ จึงส่งทูตมาเจรจาเพื่อทำข้อตกลงในการปกครองพื้นที่ ซึ่งในขณะนั้นการเจรจาไม่ประสบความสำเร็จ และในช่วงสมัยรัชกาลที่ 5 หรือ ค.ศ. 1909 อังกฤษได้ส่งทูตอีกครั้ง เพื่อร่วมเจรจาในการแบ่งเขตแดนกับรัฐสยาม ซึ่งได้เสนอให้สยามโอนสิทธิดินแดนบางรัฐให้กับอังกฤษ ได้แก่ รัฐกลันตัน รัฐตรังกานู รัฐไทรบุรี รัฐปะลิส และดินแดนบางส่วนของมลายูก็ยังคงให้รัฐสยามปกครอง เช่น มณฑลปัตตานี มณฑลสตูล และบางส่วนของรัฐกลันตัน เช่น ตากใบ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ข้อตกลงและสนธิสัญญาดังกล่าวมีการร่วมตกลงภายใต้เงื่อนไขทั้งหมด 4 ประการคือ ความต้องการในการยกเลิกปฏิญญาฉบับความต้องการสิทธิเสรีภาพนอกอาณาเขต ความต้องการในการจัดการความขัดแย้งใน หัวเมืองมลายูที่มีต่อรัฐสยาม และความต้องการที่จะกู้เงินของรัฐบาลมาจากอังกฤษ เพื่อใช้ในการสร้างเส้นทางรถไฟสายใต้ โดยเป็นจำนวนเงินหลายล้านปอนด์ ซึ่งขณะนั้นรัฐตอนเหนือของมลายูยังคงอยู่ภายใต้การดูแลของรัฐสยาม ทั้งนี้ การตัดสินใจมอบพื้นที่ของรัฐสยามให้กับอังกฤษ สืบเนื่องด้วยปัจจัยด้านการแก้ไขปัญหาการต่อต้านของกลุ่มชาวมลายูที่พยายามแข่งขันกับรัฐสยามในการแบ่งพื้นที่เพื่อปกครองตนเองและให้เป็นรัฐอิสระ จึงเป็นปัจจัยในการเห็นชอบด้วยการยกพื้นที่ดังกล่าวให้กับอังกฤษด้วยเช่นกัน ซึ่งการเข้ามามีอำนาจเหนือดินแดน

⁸ รุนพงษ์ ลือขจรชัย, “ปัจจัยที่มีผลต่อการตกลงพรมแดนในดินแดนมลายูระหว่างสยามและอังกฤษในสนธิสัญญา ปี ค.ศ. 1909,” วารสารประวัติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ปีที่ 5, ฉบับที่ 2 (มกราคม - มิถุนายน 2561), 181 - 182.

บริเวณคาบสมุทรมลายูของอังกฤษในครั้งนั้น ได้มีการเข้ามาบริหารจัดการ และมีการแสดงอำนาจโดยการแบ่งพื้นที่เขตแดนต่าง ๆ เป็นสัดส่วนและมีการกำหนดอาณาเขตที่ชัดเจน เพื่อที่จะสามารถร่วมกันควบคุมดูแลอย่างเป็นระเบียบมากขึ้น⁹

ด้วยข้อตกลงระหว่างอังกฤษกับสยามสามารถบรรลุการเจรจาได้ ไปด้วยดี โดยมีการลงสัญญาในช่วง ค.ศ. 1909 คือ สนธิสัญญากรุงเทพ (Bangkok treaty) ซึ่งลงพระปรมาภิไธยโดยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งภายหลังจากลงสัญญาการแลกเปลี่ยนดินแดนระหว่างสองประเทศ ทำให้ผู้คนที่ย้ายอยู่ในพื้นที่ ตลอดจนกลุ่มคนที่เคยไปมาหาสู่ระหว่างกันได้รับผลกระทบจากการแบ่งเขตแดนด้วย โดยเฉพาะกลุ่มคนที่นับถือศาสนาพุทธที่ได้ย้ายอยู่ในพื้นที่มาตั้งแต่บรรพบุรุษ ซึ่งเป็นกลุ่มคนส่วนน้อยหลังจากที่มีการแบ่งเขตแดนเกิดขึ้น ทำให้เกิดการแบ่งแยกจากกลุ่มคนส่วนใหญ่ในประเทศ ซึ่งมีประเพณี วัฒนธรรม และความเชื่อในการนับถือศาสนาที่ต่างกัน โดยกลุ่มคนทีนับถือศาสนาพุทธที่มีการอาศัยอยู่ในพื้นที่ โดยจะมีการเรียกชื่อกลุ่มคนดังกล่าวว่า ไอร์งเซียม¹⁰

อย่างไรก็ดีจากการตัดสินใจของฝ่ายสยามเพื่อที่มีการแบ่งเขตแดน ทำให้เจ้าผู้ปกครองนครรัฐมลายูทางตอนเหนือของคาบสมุทร ไม่พอใจต่อการตัดสินใจของสยามในการยกดินแดนบริเวณดังกล่าวให้กับอังกฤษ ทำให้ต้องมีการร่วมเจรจากันเพื่อแก้ไขปัญหาที่อาจจะก่อให้เกิดผลกระทบจากการแบ่งเส้นเขตแดนในครั้งดังกล่าวด้วย อย่างไรก็ตามการแบ่งเส้นเขตแดน

⁹ สิริอร จุลทรัพย์ และบุญเชิด หนูอิม, “คนสยามในรัฐปะลิส ประเทศมาเลเซีย: ความเป็นมา สถานภาพ และการดำรงอยู่,” *วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*, ปีที่ 6, ฉบับที่ 10 (2564), 32 - 33.

¹⁰ ธำรงศักดิ์ อายูวัฒน์, *ไทยในมาเลเซีย*, พิมพ์ครั้งที่ 2, (กรุงเทพมหานคร : เจ้าพระยาบรรณการพิมพ์, 2547).

ได้ก่อให้เกิดการปกครองแบบรัฐชาติสมัยใหม่ คือมีเขตแดนที่ชัดเจน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารการปกครองตามแนวคิดของอาณานิคมตะวันตก และในช่วงที่อังกฤษเข้ามามีอำนาจเหนือดินแดนมลายูรวมถึงการปกครอง 4 รัฐ ซึ่งเป็นพื้นที่อยู่อาศัยของกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย (โอรังเซียม) และพบว่าในช่วงดังกล่าวก่อนที่จะมีการแบ่งเขตแดน อังกฤษได้มีการอนุญาตให้โอรังเซียมสามารถมีสิทธิในการรักษาทรัพย์สินของตนเองได้ไม่ว่าจะเป็นที่ดิน บ้านเรือน ที่อยู่อาศัย หรือแหล่งมาหากินของคนในพื้นที่ ด้วยเหตุผลดังกล่าว อันเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้โอรังเซียมสามารถมีพื้นที่สำหรับประกอบอาชีพในการทำมาหากิน และมีสิทธิในการถือครองที่ดินในมาเลเซียจนถึงปัจจุบัน¹¹

ในด้านการบริหารจัดการภายใต้อาณานิคมอังกฤษ ซึ่งเป็นช่วงที่ได้มีการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ทำให้ในช่วงเวลาดังกล่าวได้มีกลุ่มชาวจีนกับชาวอินเดียเข้าอาศัยอยู่ในประเทศมาเลเซียเป็นจำนวนมาก โดยกลุ่มชาวจีนและชาวอินเดียเข้ามาในฐานะแรงงานเหมืองแร่ดีบุก และประกอบอาชีพเป็นเกษตรกรในไร่ขนาดใหญ่ของประเทศ อย่างไรก็ตาม อังกฤษได้ให้ส่งเสริมชาวจีนและชาวอินเดียในการดำรงรักษารูปแบบการดำเนินชีวิต ตลอดจนรักษาระบบการค้าและแรงงานในประเทศ สืบเนื่องจากกลุ่มคน 2 สัญชาติมีความเชี่ยวชาญในระบบเศรษฐกิจเป็นพิเศษ และด้วยปัจจัยดังกล่าว ทำให้ชาวจีนในประเทศมาเลเซียสามารถเป็นกลุ่มคนที่มีฐานะมั่นคง และเป็นกลุ่มคนที่สร้างรายได้อย่างมหาศาลให้กับประเทศ อีกด้วย ทั้งนี้ สำหรับกลุ่มคนมลายูในประเทศ ซึ่งอังกฤษได้ให้สิทธิทางการเมืองในการควบคุมและปกครองประเทศ และสิทธิการทำงานในระบบราชการของประเทศ ส่งผลให้กลุ่มคนในแต่ละเชื้อชาติล้วนมีบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม สำหรับโอรังเซียม ซึ่งเป็นบุคคลที่อังกฤษได้มอบสิทธิในการถือสิทธิ์และปกครองที่ดินในการทำ

¹¹ เพิ่งอ้าง, 92 -93.

มาหากินได้เทียบเท่ากับคนมาเลเซียเชื้อสายมลายู จึงทำให้กลุ่มโอรังเซียมรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของพลเมืองมาเลเซีย¹²

สำหรับการประกอบอาชีพของโอรังเซียมที่อาศัยอยู่ในประเทศมาเลเซีย ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร ด้วยลักษณะพื้นที่ทางตอนเหนือของประเทศมาเลเซียส่วนใหญ่เหมาะแก่การเพาะปลูก เช่น การทำไร่ทำนา การปลูกพืช การทำสวนยางพารา และอาชีพอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวเนื่องกับการเกษตร ประกอบกับกลุ่มคนสยาม ซึ่งมีความคุ้นชินกับอาชีพการเกษตรมาตั้งแต่ต้น อย่างไรก็ตาม โอรังเซียมในพื้นที่ มักจะอาศัยในเขตพื้นที่ห่างไกลจากตัวเมือง ซึ่งเป็นลักษณะพื้นที่ชนบทของประเทศมาเลเซีย โดยในปัจจุบันโอรังเซียม ได้มีการเคลื่อนย้ายออกนอกพื้นที่เดิมมากขึ้น ซึ่งส่วนหนึ่งได้เข้าไปศึกษาในระดับอุดมศึกษาในเมืองขนาดใหญ่ของมาเลเซีย เช่น เมืองปีนัง และกรุงกัวลาลัมเปอร์ โดยการเคลื่อนย้ายและการไปศึกษาหาความรู้ในเมือง ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงและมุมมองด้านการประกอบอาชีพของ โอรังเซียมไปด้วย และปัจจุบันโอรังเซียมได้มีการประกอบอาชีพที่หลากหลายมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็น การรับราชการ การทำงานบริษัทเอกชนในเมืองต่าง ๆ ซึ่งจะเห็นได้ว่าโอรังเซียมมีพลวัตการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตามยุคสมัย และซึ่งเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่มีความเจริญเข้าไปในพื้นที่ซึ่งมีโอรังเซียมอาศัยอยู่¹³

อย่างไรก็ดี กลุ่มผู้มีการศึกษาสามารถมีอำนาจต่อรอง และมีการเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ จากภาครัฐที่มีการบริหารจัดการพื้นที่ให้เกิดความเสมอภาคมากขึ้น ซึ่งในด้านการต่อรองอำนาจของโอรังเซียมนับว่าเป็นการเรียกร้องเช่นเดียวกับหลาย ๆ กลุ่มและหลายเชื้อชาติที่อาศัยอยู่ในประเทศมาเลเซีย เพื่อให้

¹² จุฬณี ดันติกุลานนท์, *การเมืองเรื่องชาติพันธุ์ในมาเลเซีย: ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับจีน และข้อริเริ่มหนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง*, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2564), 22-23.

¹³ เพิ่งอ้าง, 82-83.

รัฐบาลได้พิจารณาและให้ความสำคัญกับกลุ่มคนอื่น ๆ และจากกระบวนการต่อรองรวมถึงการเรียกร้องที่เกิดขึ้น ได้สร้างความตระหนักกับหน่วยงานและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในมาเลเซียเพื่อหาทางออก เพื่อป้องกันปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้น และปัจจุบันการบริหารจัดการเกี่ยวกับนโยบาย ซึ่งโอรังเซียมนับว่าเป็นอีกหนึ่งกลุ่ม ที่ได้รับอภิสิทธิ์ในการใช้นโยบายภูมิบุตรตรา โดยมีเงื่อนไขจำกัดสิทธิต่าง ๆ ซึ่งมีอาจจะเทียบเท่าคนมาเลเซียได้ในบางประการ อย่างไรก็ตามนับเป็นความสำเร็จอีกประการในการเรียกร้องของภาคส่วนต่าง ๆ ที่ได้เล็งเห็นความสำคัญของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ที่อาศัยอยู่มาเลเซีย จนได้มีการผลักดันเข้าสู่การประชุมวาระต่าง ๆ จนได้มีการพิจารณาและประกาศใช้นโยบายดังกล่าวกับโอรังเซียมได้

2. แนวทางในการบริหารจัดการของรัฐบาลมาเลเซียภายใต้แนวทางพหุวัฒนธรรมกรณีก่อนกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย (โอรังเซียม)

จากประเด็นความหลากหลายจากการเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศมาเลเซีย ไม่ว่าจะเป็นชนกลุ่มน้อยที่มีความเชื่อที่แตกต่างกัน และความหลากหลายจากการเข้ามาของชาติอาณานิคมในคาบสมุทรมลายู ซึ่งส่งผลโดยตรงกับระบบการบริหารจัดการภายในประเทศมาเลเซียโดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังจากที่ชาติอาณานิคมอังกฤษได้คืนอิสรภาพให้กับสหพันธรัฐมลายาในช่วง ค.ศ. 1957 และจากประเด็นดังกล่าว ส่งผลให้กลุ่มคนมลายูส่วนใหญ่ยังคงมีบทบาทสำคัญในประเทศต่อจากชาติอาณานิคม ตลอดจนได้สร้างความตระหนักให้กับรัฐบาลเพื่อรักษาสิทธิประโยชน์ของกลุ่มชาวมลายู ซึ่งในฐานะเจ้าของประเทศที่มีการอาศัยอยู่ในพื้นที่ก่อนกลุ่มชาติต่าง ๆ จะเข้ามามีบทบาทในพื้นที่ อย่างไรก็ตามที่โอรังเซียม นับว่าเป็นอีกกลุ่มคนที่สามารถใช้สิทธิตามนโยบายภูมิบุตรตราหรือนโยบายด้านพลเมือง ซึ่งถือได้ที่มีการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียหลังจากชาติอาณานิคมคืออิสรภาพ โดยนโยบาย ซึ่งได้กล่าวให้ความสำคัญกับกลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ก่อนจะมี

การเข้ามาของกลุ่มชาติอาณานิคมต่าง ๆ¹⁴

การดำเนินการใช้นโยบายเพื่อการพัฒนาประเทศที่มีความหลากหลาย นับว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งในการคำนึงถึงผลประโยชน์ร่วมกันของกลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในสังคมพื้นที่เดียวกัน โดยในช่วงภายหลังจากที่ได้รับเอกราชจากอังกฤษ ซึ่งมีการเข้ามาดำรงตำแหน่งของนายกรัฐมนตรี ตนก อับดุลราห์มาน ได้ประกาศใช้นโยบายสร้างชาติในการพัฒนาประเทศ โดยวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความเจริญและเป็นนโยบายหลักในผลักดันการพัฒนามูลฐานในประเทศ โดยเฉพาะกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายมลายู ซึ่งกลุ่มคนส่วนใหญ่มีฐานะยากจน และไม่มีความรู้ความสามารถในด้านการประกอบกิจการทางเศรษฐกิจ เมื่อเทียบกับกลุ่มคนเชื้อสายจีนที่อาศัยอยู่ในประเทศ โดยภายหลังจาก ค.ศ.1957 หรือภายหลังจากที่ได้รับเอกราชจากประเทศอังกฤษแล้ว จึงได้มีการประกาศใช้นโยบายดังกล่าวมีการบัญญัติไว้อย่างเป็นทางการ ทั้งนี้ ในด้านนโยบายดังกล่าวที่ได้กล่าวถึงการปกป้องสิทธิพิเศษและผลประโยชน์บางประการให้กับชาวมลายูและชนพื้นเมืองดั้งเดิม ซึ่งส่งผลให้เกิดความไม่พอใจให้กับกลุ่มคนชาวจีนและชาวอินเดียนที่อาศัยอยู่ในสืบเนื่องเป็นนโยบายที่ไม่ได้เอื้อประโยชน์และอำนาจแก่กลุ่มคนชาวจีนและชาวอินเดียนเทียบเท่ากับกลุ่มคนมลายูในพื้นที่¹⁵

จากประเด็นที่รัฐบาลมีการประกาศใช้นโยบายสร้างชาติ ส่งผลก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่าง กลุ่มคนเชื้อสายมลายูกับกลุ่มเชื้อสายอื่น ๆ โดยเฉพาะกลุ่มคนเชื้อสายจีน อันเนื่องมาจากปัจจัยด้านความ ไม่เท่าเทียม

¹⁴ "THE RESEARCH OF LEGAL SYSTEM OF MALAYSIA AND LEGAL INFORMATION RELATED TO SOCIETY, CULTURE, POLITICS AND SECURITY IN MALAYSIA," Office of the council of state of Thailand., [https://lawforasean.krisdika.go.th/ File/files/Final%20Report%20 \(Malaysia%20Project\)%20-%20English.pdf](https://lawforasean.krisdika.go.th/ File/files/Final%20Report%20 (Malaysia%20Project)%20-%20English.pdf) (accesses 18 April 2022).

¹⁵ บุญรัตน์ วัชรวิริยะ, "มาเลเซียกับความสำเร็จในการบริหารจัดการพหุสังคมและวัฒนธรรม: บทเรียนต่อจังหวัดชายแดนภาคใต้," *TRF Policy Brief*, ปีที่ 3, ฉบับที่ 3 (กรกฎาคม 2555), 2-3.

จึงทำให้รัฐบาลได้ตระหนักถึงแนวทางและกระบวนการจัดการมากยิ่งขึ้น และพบว่านโยบายดังกล่าว ได้เกิดปัญหาที่ไม่สอดคล้องกับแนวทางการบูรณาการอย่างแท้จริง ภายใต้สังคมที่มีความหลากหลาย โดยในช่วง ค.ศ.1970 นายกรัฐมนตรี อับดุล ราซัค ฮุสเซน ได้มีการประกาศนโยบายเศรษฐกิจใหม่ โดยเกิดจากการปรับเปลี่ยนจากนโยบายสร้างชาติ ทั้งนี้ การประกาศใช้นโยบายเศรษฐกิจใหม่โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อลดปัญหาความยากจนให้กับกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ที่อาศัยอยู่ในประเทศมาเลเซีย และเพื่อปรับระบบโครงสร้างทางสังคมให้สอดคล้องกับบริบทจริงของสังคมในพื้นที่ อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากการนำนโยบายเศรษฐกิจใหม่มาปรับใช้ พบว่ายังไม่สามารถแก้ไขปัญหาความยากจนของกลุ่มคนเชื้อสายมลายูในพื้นที่ได้ ซึ่งตรงกันข้ามกับกลุ่มคนเชื้อสายจีน ที่ได้รับประโยชน์จากนโยบายดังกล่าวอย่างชัดเจน สืบเนื่องมาจากปัจจัยพื้นฐานของกลุ่มคนเชื้อสายจีนซึ่งมีความเชี่ยวชาญในด้านการค้าและเศรษฐกิจ ส่งผลทำให้กลุ่มคนเชื้อสายจีนในประเทศมีความเป็นอยู่ที่ดี และมีฐานะมั่นคงกว่ากลุ่มคนเชื้อสายมลายูอีกด้วย¹⁶

ต่อมาในช่วงสมัยนายกรัฐมนตรี ดร.มหาธีร์ โมฮัมหมัด หรือในช่วง ค.ศ.1983 เป็นช่วงที่รัฐบาลเริ่มให้ตระหนักในการแก้ปัญหาความยากจนของกลุ่มชาวภูมิบุตร หรือกลุ่มพลเมืองที่ได้มีการอาศัยอยู่ในประเทศมาเป็นเวลานาน เนื่องจากการดำเนินงานและการใช้แนวทางพัฒนาประเทศผ่านนโยบายเศรษฐกิจใหม่ ยังไม่สามารถแก้ปัญหาความยากจนของกลุ่มเป้าหมายตามที่วางไว้ได้ และตรงกันข้ามกับกลุ่มคนเชื้อสายจีน ซึ่งเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์ในการค้าและเศรษฐกิจโดยตรง ด้วยปัจจัยดังกล่าวส่งผลให้นายกรัฐมนตรี ดร.มหาธีร์ โมฮัมหมัด ได้มีการปฏิรูปนโยบายดังกล่าวให้มีความสอดคล้อง

¹⁶ Keiko Kuroda, "The Siamese in Kedah under nation-state making," : [https:// www.unimuenster.de/Ethnologie/South_Thai/working_paper/Kuroda_Kedah.Pdf](https://www.unimuenster.de/Ethnologie/South_Thai/working_paper/Kuroda_Kedah.Pdf) (accessed 18 April 2022).

กับบริบททางสังคมและการใช้ชีวิตของกลุ่มคนส่วนใหญ่ในประเทศ โดยเป็นกลุ่มชาวมุขมนตรีและกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยที่ได้มีการอาศัยอยู่ในประเทศ ด้วยการส่งเสริมความสามารถในการแข่งขันธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) เพื่อที่จะสามารถแก้ไขปัญหาความยากจนของกลุ่มคนส่วนใหญ่ได้ โดยการนำนโยบายทางด้านการพัฒนาเศรษฐกิจมาบูรณาการกับนโยบายเศรษฐกิจใหม่ เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ชาวมุขมนตรีและกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ สามารถมีองค์ความรู้ในด้านการพัฒนาไปด้วย¹⁷

ในด้านความเป็นอยู่ของโอรังเซียม นับว่าเป็นกลุ่มคนที่ไม่ค่อยมีความขัดแย้งกับกลุ่มคนเชื้อสายมลายูในพื้นที่มากนัก สืบเนื่องด้วยการให้สิทธิและอำนาจในการเข้ามาบริหารจัดการร่วมกับรัฐบาล ภายใต้การดูแลชุมชนและท้องถิ่นในพื้นที่ และสิทธิบางประการที่ได้รับเหมือนกับกลุ่มคนเชื้อสายมลายู ทั้งนี้ ด้วยปัจจัยเกี่ยวกับความสามารถในการต่อรองอำนาจกับรัฐบาลมาเลเซีย พบว่าโอรังเซียมซึ่งมีจำนวนประชากรที่ไม่มากนัก เมื่อเทียบกับกลุ่มคนเชื้อฮินดีและกลุ่มคนเชื้อสายจีน ซึ่งได้ออกมาเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ ทางการเมืองกับรัฐบาลอีกด้วย นอกจากนี้โอรังเซียม ซึ่งเป็นกลุ่มคนพื้นเมืองดั้งเดิมตามรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซีย จึงเป็นกลุ่มคนที่สามารถใช้สิทธิต่าง ๆ ใดก็ได้ตาม จากนโยบายมุขมนตรีที่ได้มีการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ และการใช้นโยบายมุขมนตรีเพื่อจัดสรรประโยชน์ให้กับประชากรดั้งเดิมในประเทศ พบว่านโยบายดังกล่าวยังคงจำกัดสิทธิบางประการกับกลุ่มคนพื้นเมืองที่มีเชื้อชาติอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากกลุ่มเชื้อสายมลายู หรือหมายถึงกลุ่มคนที่นับถือศาสนาอิสลาม มีวิถีการดำรงชีวิต ตามคำสอนของศาสนาอิสลาม และรวมไปถึงการให้บาทฮาลาญในการสื่อสารประจำวัน เป็นต้น และด้วยข้อจำกัดดังกล่าว ทำให้การเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ ซึ่งไม่สามารถเข้าถึงได้อย่างไม่เท่าเทียม

¹⁷ James Chin, "The Malaysian Chinese Dilemma: The Never Ending Policy (NEP)," *Chinese Southern Diaspora Studies*, Vol. 3, (January 2009), 167-182.

กับกลุ่มคนเชื้อสายมลายู เช่น สิทธิทางการเมือง สิทธิทางด้านเศรษฐกิจ สิทธิทางการศึกษา โดยมีการจำกัดในด้านของจำนวน โดยสิทธิต่าง ๆ เหล่านี้จะมีการคำนึงถึงผลประโยชน์ของกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายมลายูเป็นอันดับสำคัญประการแรก¹⁸

สำหรับโอรังเซียม พบว่าการดำเนินการภายใต้นโยบายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งล้วนได้รับผลประโยชน์มาบางส่วนเท่านั้น และมีอาจจะไม่เทียบเท่ากับกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายมลายู แต่ถึงอย่างไรก็ดี โอรังเซียมนับว่ามีความพึงพอใจในนโยบายของรัฐบาลในการจัดสรรสิทธิและผลประโยชน์ต่าง ๆ โดยเฉพาะการให้อำนาจแก่กลุ่มชาวไทยได้มีส่วนร่วมทางการเมือง ตลอดจนการให้สิทธิ บางประการ และการได้รับความช่วยเหลือตลอดจนความร่วมมือกับรัฐบาลเป็นอย่างดี เนื่องจากในช่วงสมัยการดำรงตำแหน่งของนายกรัฐมนตรี ดร.มหาธีร์ โมฮัมหมัด ได้มีการเสนอให้เปิดรับสมาชิกจากพรรคชนกลุ่มน้อยที่ต่าง ๆ อาศัยอยู่ในประเทศรวมถึงกลุ่มโอรังเซียม ซึ่งได้รับสิทธิให้มีส่วนในการก่อตั้งพรรค United Malays National Organisation (UMNO) หรือ อัมโน ในบางเขตของรัฐทางตอนเหนือของประเทศด้วยเช่นกัน โดยเป็นพรรคของนายกรัฐมนตรี มหาธีร์ โมฮัมหมัด และด้วยการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองโอรังเซียม ส่งผลให้เกิดผลดีต่อโอกาสในการจัดตั้งสมาคมชาวสยามในพื้นที่หลายรัฐของประเทศ เช่น สมาคมสยามแห่งมาเลเซีย สมาคมสยามรัฐกลันตัน ด้วยปัจจัยดังกล่าว จึงทำให้โอรังเซียมรู้สึกมีส่วนร่วมจากการให้ความสำคัญของรัฐบาลมาเลเซีย แก่ชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ทางตอนเหนือของประเทศ และปัจจัยอีกประการ ซึ่งคือรัฐบาลมาเลเซียได้มีการส่งเสริมให้ชนกลุ่มน้อยรวมถึงโอรังเซียมได้ตระหนักและรำลึกถึงชาติพันธุ์ของตน โดยรัฐบาลมาเลเซียได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความเป็นเอกภาพภายใต้ความเป็นหนึ่งเดียวแห่งสหพันธรัฐ และการให้เสรีภาพขั้นพื้นฐานด้วยการไม่บังคับ เช่น

¹⁸ Rie Nakamura, "Race or Ethnic Group?" Politics of Race in Malaysia," *Journal of Sociology and Anthropology*, Vol. 3 No.8 (August 2015), 389-398.

การนับถือศาสนา การประพัตินซึ่งอยู่ภายใต้กรอบอันดีงาม ตลอดจน สิทธิในการบริหารจัดการทรัพยากรสินส่วนบุคคลอีกด้วย¹⁹

สำหรับสิทธิต่าง ๆ ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียได้ให้สิทธิแก่อิโระง์เซียม ภายใต้ นโยบายภูมิบุตรตรา เช่น สิทธิทางด้านเศรษฐกิจ สิทธิทางด้านสังคม สิทธิทางด้านการเมือง และด้านการศึกษา โดยมีรายละเอียดและเงื่อนไข ดังนี้

2.1 สิทธิทางด้านเศรษฐกิจ สำหรับสิทธิในด้านเศรษฐกิจ ซึ่งถือว่ามีความสำคัญอย่างมาก ต่อกลุ่มอิโระง์เซียมในพื้นที่ สืบเนื่องจากสิทธิดังกล่าวจะเป็นการให้โอกาสทางด้านการค้า การลงทุน หรือการประกอบอาชีพ เพื่อต่อยอดให้เกิดกำไร และเพื่อที่จะสามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิต ตลอดจนจะสามารถต่อยอดหรือช่วยในการส่งเสริม ผลักดันการพัฒนาประเทศให้เกิดความเจริญมากขึ้น อีกทั้ง จะส่งผลให้เกิดการขยายตัวในทางเศรษฐกิจของประเทศตามมาอีกด้วย อย่างไรก็ตาม อิโระง์เซียมนับว่าเป็นกลุ่มคนที่สามารถมีสิทธิและอำนาจภายใต้รัฐธรรมนูญที่ถูกต้องตามกฎหมาย เนื่องจากได้มีการประกาศผ่านตามวิสัยทัศน์ 2020 ทั้งนี้ เพื่อให้ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศที่พัฒนา และเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ซึ่งจำเป็นต้องใช้ความร่วมมือจากหลายภาคส่วน และจำเป็นต้องใช้บุคลากรจำนวนมากในระบบการผลิต ดังนั้น รัฐบาลจึงเล็งเห็นโอกาสและความสำคัญในการขอความร่วมมือจากกลุ่มคนทุกเชื้อชาติที่อาศัยอยู่ในประเทศมาเลเซีย รวมถึงอิโระง์เซียมด้วยเช่นกัน โดยให้ทุกกลุ่มคนสามารถมีส่วนร่วมกับการพัฒนา และเพื่อที่จะสามารถลดปัญหาความยากจนภายในประเทศ และปัญหาเกี่ยวกับความเหลื่อมล้ำของคนทุกเชื้อชาติที่อาศัยอยู่ในประเทศมาเลเซียได้อีกด้วย²⁰

¹⁹ NerdySeal, "Malaysian siamese community," *NerdySeal*, <https://nerdyseal.com/malaysian-siamese-community/2021> (accessed 22 April 2022).

²⁰ Lee Hwok Aun, "Malaysia's New Economic Policy and the 30% Bumiputera Equity Target: Time for a Revisit and a Reset," *ISEAS - Yusof Ishak Institute*, https://www.iseas.edu.sg/wpcontent/uploads/2021/03/ISEAS_Perspective_2021_36.pdf (accessed 28 April 2022).

2.2 สิทธิทางด้านสังคม ในด้านสังคม ซึ่งถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของกลุ่มคนทุกชนชั้น และทุกเชื้อชาติ ดังนั้นรัฐบาลมาเลเซียจึงตระหนักและให้ความสำคัญแก่โอริงเชื่อมในการอนุญาตหรือให้อิสระทางด้านสังคม ไม่ว่าจะเป็นสิทธิในการรักษาพยาบาล ซึ่งโอริงเชื่อมที่มีบัตรประจำตัวประชาชนจะสามารถเข้ารับการรักษาตามสิทธิภายใต้การให้บริการของโรงพยาบาลรัฐบาล เช่นเดียวกับกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายมลายู อีกทั้งในด้านศาสนาถือเป็นปัจจัยที่สำคัญ ในการสะท้อนกระบวนการให้ความสำคัญ และแนวทางในการบริหารจัดการของรัฐบาลมาเลเซีย ภายใต้สังคมที่มีความหลากหลาย โดยรัฐบาลมาเลเซียได้เปิดโอกาสให้พลเมืองสามารถนับถือศาสนาตามความเชื่อ ตลอดจนการไม่เข้าไปแทรกแซงในด้านศาสนาของกลุ่มคนแต่ละเชื้อชาติ ทั้งนี้ รัฐบาลได้มีการส่งเสริมงบประมาณต่าง ๆ เพื่อใช้ในการทำนุบำรุง และเพื่อใช้เป็นทุนทรัพย์สำหรับใช้ประกอบพิธีสำคัญทางศาสนาได้ แม้กระทั่งในด้านวันสำคัญทางศาสนาของ โอริงเชื่อม รัฐบาลมาเลเซียได้มีการส่งเสริมและพยายามผลักดันให้กลุ่มคนในพื้นที่เห็นคุณค่าและความสำคัญของกิจกรรมทางวัฒนธรรม ด้วยการสนับสนุนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การจัดกิจกรรมวันสงกรานต์ประจำปีของแต่ละพื้นที่ หรือการจัดกิจกรรมวันทำบุญขนาดใหญ่ของพื้นที่ต่าง ๆ อีกด้วย²¹

2.3 สิทธิทางด้านการเมือง ในด้านการเมืองนับว่าเป็นกระบวนการจัดการที่มีความจำเป็น และเป็นสิ่งที่จะสามารถสะท้อนถึงการให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาและการปกครองประเทศ อย่างไรก็ดี ในด้านการเมืองซึ่งได้มีการอนุญาตให้โอริงเชื่อมสามารถเข้ามามีส่วนร่วมโดยอยู่ภายใต้เงื่อนไขการจำกัดโควตาหรือจำนวนบุคคลในแต่ละพรรค รวมไปถึงการอนุญาตให้ชนกลุ่มน้อยสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในระดับบริหาร เช่น การแต่ง

²¹ ทศนวลดี แก้วสนิท, “คนพลัดถิ่น “ไทย” ในมาเลเซียกับการสื่อสารอัตลักษณ์: ข้อค้นพบจากการทบทวนวรรณกรรม,” วารสารนิเทศศาสตร์และนวัตกรรมการนิวส์สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, ปีที่ 3, ฉบับที่ 1, (2559), 156.

ตั้งสมาชิกวุฒิสภา ซึ่งมาจากตัวแทนของกลุ่มคนแต่ละเชื้อชาติ เพื่อรักษาสมดุลงานอำนาจของแต่ละเชื้อชาติ²² ทั้งนี้เงื่อนไขข้างต้น เพื่อเป็นการปกป้องสิทธิของคนกลุ่มคนเชื้อสายมลายูตามนโยบายภูมิบุตรอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม การอนุญาตให้อิรักเซียมเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง ซึ่งถือเป็นการบูรณาการให้เกิดกระบวนการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการบริหารจัดการปัญหาความขัดแย้งตามบริบทจริงภายในประเทศ ทั้งนี้ ในด้านการปกครองท้องถิ่นซึ่งถือมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการใช้หลักการความไว้นื้อเชื่อใจระหว่างกัน และเพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันปัญหาความขัดแย้งที่อาจจะเกิดขึ้น ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียได้เปิดโอกาสให้สิทธิแก่อิรักเซียมในพื้นที่เพื่อเข้ามาบริหารจัดการพื้นที่ของตน โดยเฉพาะชุมชนหรือหมู่บ้านที่มีการอยู่อาศัยของอิรักเซียมเป็นส่วนใหญ่²³

2.4 สิทธิในการศึกษา สำหรับในด้านการศึกษาถือเป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง ในการส่งเสริมและเป็นการสะท้อนถึงกระบวนการให้ความสำคัญกับสิทธิขั้นพื้นฐานแก่กลุ่มคนทุกเชื้อชาติที่อาศัยอยู่ในประเทศ ทั้งนี้ ในด้านการศึกษา จะเป็นการพัฒนาบุคลากรภายในประเทศให้มีประสิทธิภาพ อันส่งผลต่อการพัฒนาประเทศในด้านอื่น ๆ ตามมา สำหรับอิรักเซียม นับว่าเป็นกลุ่มผู้ที่ได้รับโอกาสทางการศึกษาตามนโยบายภูมิบุตร โดยสามารถเข้าศึกษาตามโรงเรียนหรือสถาบันอุดมศึกษาในประเทศบางแห่งได้ ทั้งนี้ นโยบายดังกล่าวมีการสงวนสิทธิ์บางประการ ภายใต้หลักผลประโยชน์ของกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายมลายูที่จำเป็นต้องมีการคำนึงถึงเป็นประการแรก อย่างไรก็ตาม การเข้าถึงสิทธิทางการศึกษาของอิรักเซียมซึ่งจะมีการแบ่งอัตราส่วนอย่างชัดเจนในแต่ละปี รวมถึงจำนวนของแต่ละสถาบันที่เปิดรับ เข้าศึกษา ทั้งนี้ อิรักเซียมสามารถเข้าศึกษาโดยจะมีทุนการศึกษาที่รัฐบาลหรือสถาบันดังกล่าว

²² เพิ่งอ้าง, 2 - 3.

²³ เพิ่งอ้าง, 41-46.

มีการ จัดสรรเฉพาะแก่ไอร์งเซียม เพื่อเป็นการลดปัญหาความเหลื่อมล้ำที่อาจเกิดขึ้นในระบบการศึกษาของประเทศ²⁴

นอกจากนี้รัฐบาลมาเลเซีย ซึ่งเล็งเห็นโอกาสในการดัดศักยภาพด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะในด้านประวัติศาสตร์ และในด้านวัฒนธรรม โดยได้ส่งเสริมให้พื้นที่ชุมชนต่างๆ โดยเฉพาะในพื้นที่ชุมชนของไอร์งเซียม เพื่อยกระดับเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทางวัฒนธรรม โดยได้รับความร่วมมือจากชุมชนต่าง ๆ เป็นอย่างดี ซึ่งการสนับสนุนในด้านการท่องเที่ยวในรูปแบบดังกล่าว นอกจากจะเป็นการสร้างโอกาสด้านเศรษฐกิจของชุมชนแล้ว ซึ่งการส่งเสริมในรูปแบบดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงกระบวนการให้ความสำคัญของรัฐบาลในการดึงชุมชนให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการพัฒนาประเทศอย่างมีส่วนร่วม และเป็นการสะท้อนถึงการเห็นความสำคัญของประเพณี วัฒนธรรม เชื้อชาติ และศาสนาที่แตกต่างกัน ซึ่งถือเป็นหลักการที่สำคัญในตามแนวทางพหุวิธีภายใต้สังคมพหุวัฒนธรรมที่ประสบผลสำเร็จได้เป็นอย่างดี²⁵

จากการวิเคราะห์ประวัติความเป็นมา และเรื่องราวที่เกิดขึ้นทางประวัติศาสตร์ของกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทยหรือไอร์งเซียม พบว่าพื้นที่ดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐในสมัยอดีต และมีความเกี่ยวข้องกับการเข้ามามีบทบาทของชาติอาณานิคมซึ่งคล้ายกับหลายพื้นที่ที่เกิดขึ้นในประเทศต่าง ๆ ทั้งนี้ ด้วยพื้นที่ดังกล่าวมียุทธศาสตร์สำคัญและเหมาะสมแก่การค้าขายซึ่งทำให้ชาติอาณานิคมจำเป็นจะต้องใช้กลวิธีและใช้ข้อแลกเปลี่ยนต่าง ๆ เพื่อที่จะสามารถเข้ามามีอำนาจและปกครองพื้นที่บริเวณดังกล่าวได้ โดยเฉพาะเกาะปีนัง ซึ่งถือเป็นท่าเรือสำคัญที่จะสามารถ

²⁴ เพิ่งอ้าง, 19-22.

²⁵ Thatsanawadi Kaeosanit, *DYNAMIC CONSTRUCTION OF THE SIAMESE - MALAYSIANS' ETHNIC IDENTITY, MALAYSIA*, (Ph.D. Thesis, National Institute of Development Administration, 2016).

สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจได้อย่างมหาศาล เนื่องจากเป็นจุดเชื่อมต่อที่สำคัญระหว่างมหาสมุทรอินเดียกับมหาสมุทรแปซิฟิก และด้วยการเข้ามาของชาติอาณานิคมทำให้มีการจัดการระบบต่าง ๆ ตามรูปแบบที่สอดคล้องกับแนวทางของชาติตะวันตก ไม่ว่าจะเป็นการแบ่งพื้นที่เขตแดน ตลอดจนการเข้ามาวางระเบียบแบบแผนในระบบราชการภายในประเทศมาเลเซียอีกด้วย

อย่างไรก็ดี จากการวิเคราะห์ประเด็นในด้านนโยบายเพื่อการปรับใช้กับชนกลุ่มน้อยในประเทศมาเลเซีย ซึ่งถือเป็นพลวัตที่สำคัญต่อแนวทางที่รัฐบาลได้มีการปรับใช้ ซึ่งเกิดจากการถอดบทเรียนจากนโยบายต่าง ๆ ที่มีมาก่อนหน้านี้ โดยพบว่านโยบายหลายช่วงสมัยไม่สามารถที่จะสร้างผลสำเร็จในการรวมกลุ่มคนทุกเชื้อชาติเพื่อพัฒนาประเทศได้ โดยนโยบายกมูมินูตราถือเป็นนโยบายที่ประสบความสำเร็จในการบริหารจัดการภายใต้สังคมที่มีความหลากหลาย โดยเป็นนโยบายที่สอดคล้องกับบริบทของสังคมแต่ละเชื้อชาติ นอกจากนี้ นโยบายกมูมินูตราถือเป็นนโยบายที่เปิดโอกาสให้โอรังเซียมสามารถเข้ามา มีบทบาททางการเมืองในระดับท้องถิ่น และระดับประเทศได้อีกทั้งนโยบายดังกล่าวอาจจะไม่ได้เอื้อประโยชน์แก่โอรังเซียมมากนักเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายมลายู แต่ถือเป็นแนวทางที่ดี และเป็นนโยบายที่มีแนวโน้มในการผลักดันโอรังเซียมสามารถเข้ามา มีบทบาทสำคัญในระดับประเทศ เพื่อต่อรองอำนาจกับรัฐบาลส่วนกลางได้

3. สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่อง พหุวัฒนธรรมกับนโยบายด้านพลเมืองของรัฐบาลมาเลเซีย กรณีศึกษากลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย (โอรังเซียม) เพื่อที่จะสามารถเข้าใจเรื่องราวทางประวัติศาสตร์และความเป็นมาของกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทยตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน และเพื่อทำความเข้าใจในแนวทางการจัดการภายใต้ความหลากหลายของกลุ่มคนหลายเชื้อชาติที่มาอาศัยอยู่ใน

พื้นที่เดียวกัน ทั้งนี้แนวทางดังกล่าวนับมีความสำคัญและเป็นกระบวนการที่จะช่วยลดปัญหาความขัดแย้งที่อาจจะเกิดขึ้นภายในประเทศมาเลเซียอีกด้วย

จากประวัติศาสตร์ในการเข้ามาของกลุ่มคนสยามตั้งแต่ช่วงสมัยอาณาจักรศรีวิชัยไปจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มีความเกี่ยวเนื่องจากประเด็นการเคลื่อนย้ายของกลุ่มคนสยามจากลุ่มน้ำเจ้าพระยามาสู่พื้นที่คาบสมุทรมาลายูเพื่อติดต่อและสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างอาณาจักรต่าง ๆ ซึ่งสยามในช่วงสมัยดังกล่าวมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเมืองต่าง ๆ โดยเฉพาะเมืองที่ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของคาบสมุทรมาลายู และเมื่อครั้งที่เมืองกลันตันได้เกิดปัญหาความขัดแย้ง จึงได้มีการไปขอความช่วยเหลือเพื่อให้เมืองกลันตันเป็นเมืองขึ้นของสยาม โดยหมายถึงเมืองที่ยินยอมให้สยามเข้ามามีบทบาทไม่ว่าจะเป็นในด้านการปกครอง และด้านการบริหารจัดการเรื่องภายในอีกด้วย อย่างไรก็ตาม เมืองทางตอนเหนือของคาบสมุทรมาลายู ซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองของสยามจนถึงช่วงสมัยอาณานิคมอังกฤษเข้ามามีอำนาจในพื้นที่ โดยอังกฤษมีความสนใจพื้นที่บริเวณดังกล่าวเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะเกาะปีนัง ซึ่งอยู่ภายใต้ความดูแลของเมืองไทรบุรี ในขณะดังกล่าว เจ้าเมืองไทรบุรีพยายามต่อต้านและไม่เห็นด้วยในการเข้ามาของอังกฤษ เนื่องจากไม่ดำเนินการทำตามสัญญาที่ให้ไว้ก่อนที่จะมีการเข้าในพื้นที่ โดยอังกฤษได้ขอทำความตกลงกับฝ่ายสยามในการขอพื้นที่เกาะปีนังและพื้นที่บางส่วนของทางตอนเหนือของคาบสมุทรมาลายู ด้วยข้อเสนอการแลกเปลี่ยนเงินไขทางประการ ซึ่งในสมัยนั้นสยามมีความประสงค์ที่ต้องการกู้เงินจำนวนมาก เพื่อสร้างเส้นทางรถไฟที่ใช้ในการเชื่อมต่อเส้นทางภาคใต้ ตลอดจนการตัดสินใจของสยามในการมอบพื้นที่ให้กับอังกฤษอีกประการ คือ เพื่อตัดปัญหาการต่อต้านจากหัวเมืองมลายูในพื้นที่อีกจำนวนมาก

อย่างไรก็ดี การเข้ามาของอาณานิคมอังกฤษซึ่งได้มีการเข้ามาบริหารจัดการ โดยมีการแบ่งเส้นเขตแดนระหว่างมลายูกับสยาม ทำให้กลุ่มคนสยามที่อาศัยอยู่ในรัฐต่าง ๆ ทางตอนเหนือของมลายูกลายเป็นมลายูโดยปริยาย ทั้งนี้

อังกฤษได้มีการนำเสนอทางเลือกให้กับคนสยามพื้นที่ก่อนที่จะแบ่งเขต โดยข้อเสนอแรก คือการกลับไปในพื้นที่สยาม หรือข้อเสนอที่สอง คือการอาศัยอยู่ในพื้นที่เดิม แต่ซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษและมลายู และด้วยกลุ่มคนสยามส่วนใหญ่ไม่ยอมทอดทิ้งแหล่งที่อยู่อาศัยหรือแหล่งทำมาหากิน ตลอดจนสภาพความผูกพันกับพื้นที่เดิม จึงได้เลือกอาศัยอยู่ในพื้นที่ดังกล่าวต่อไป ทำให้กลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่นั้นกลายเป็นคนมาเลเซียเชื้อสายสยามหรือกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทยในปัจจุบัน ทั้งนี้ภายหลังจากอังกฤษได้คืนเอกราชให้กับมลายู โดยได้มีการรวมรัฐเป็นสหพันธรัฐมลายาขึ้นมา และได้มีการจัดตั้งนายกรัฐมนตรีคนแรก โดยในช่วงการบริหารจัดการในช่วงแรกรัฐบาลได้ใช้นโยบายสร้างชาติ สืบเนื่องจากต้องการพัฒนาประเทศและพัฒนามนุษยชาติภายในประเทศให้มีคุณภาพ โดยเฉพาะกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายมลายู อย่างไรก็ตาม ในประเทศมาเลเซียซึ่งได้มีการอาศัยของกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ เป็นจำนวนมาก และเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่อังกฤษได้ลงนามรับรองเพื่อให้ได้รับสิทธิต่าง ๆ ในการเข้ามาอยู่อาศัยในประเทศมาเลเซีย ทั้งนี้ กลุ่มชาติพันธุ์ดังกล่าว ซึ่งมีส่วนหนึ่งที่ได้มีการอาศัยอยู่ก่อนที่อังกฤษจะเข้ามาปกครอง โดยทำให้รัฐบาลตระหนักและคำนึงถึงผลประโยชน์ของกลุ่มคนเหล่านี้ด้วยเช่นกัน

สำหรับกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทย หรือโอรังเซียมนับเป็นกลุ่มคนที่ได้รับผลกระทบจากการแบ่งเขตแดนระหว่างรัฐสยามกับมลายู จึงทำให้กลุ่มคนที่อยู่ในเขตพื้นที่มาเลเซีย ซึ่งสามารถได้รับสิทธิและโอกาสต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตามโอรังเซียมนับว่ามีความสำคัญในด้านการเมือง สืบเนื่องจากจำนวนประชากรที่อาจจะส่งผลกระทบต่อแผนเสี่ยงในการเลือกตั้งของพรรคการเมือง เพื่อที่จะมาบริหารประเทศ ด้วยปัจจัยดังกล่าวทำให้รัฐบาลหรือผู้ลงสมัครชิงตำแหน่งทางการเมืองได้มีการนำเสนอนโยบายที่ให้ความสำคัญและสอดคล้องกับความต้องการของโอรังเซียมในท้องถิ่น ทั้งนี้นโยบายดังกล่าวซึ่งมิได้ขัดต่อผลประโยชน์ของกลุ่มคนเชื้อสายมลายูอีกด้วย อีกทั้ง ในด้านสิทธิและผลประโยชน์ต่าง ๆ ของโอรังเซียม ถือเป็น

สิทธิขั้นพื้นฐานที่ควรจะได้รับจากรัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นสิทธิในการดำเนินกิจการทางด้านเศรษฐกิจ สิทธิทางด้านสังคม ซึ่งรวมถึงสิทธิในการรักษาพยาบาล สิทธิในการนับถือศาสนา และการดำเนินกิจการทางศาสนาเพื่อไม่ขัดต่อหลักความเชื่อและศรัทธาในการนับถือศาสนาของกลุ่มคนแต่ละเชื้อชาติ ตลอดจนสิทธิในทางการเมือง รวมไปถึงสิทธิในการศึกษา อันเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาศักยภาพและเสริมสร้างความรู้ให้กับทรัพยากรบุคคลที่อาศัยอยู่ในประเทศ และเพื่อเป็นการส่งเสริมให้บุคลากรเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งในการผลักดันการพัฒนาประเทศให้เกิดความเจริญมากขึ้นต่อไป

จากประเด็นดังกล่าว สามารถสะท้อนถึงกระบวนการและกลวิธีของรัฐบาลมาเลเซียในการนำมาปรับใช้กับชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ในประเทศ รวมไปถึงไอร์วังเซียม ซึ่งถือเป็นกลุ่มคนที่ได้มีการเข้ามาอาศัยร่วมเวลานานพอสมควร จากประเด็นข้างต้น จึงสร้างความตระหนักให้กับรัฐบาลเพื่อจัดการและป้องกันปัญหาความขัดแย้งที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต ทั้งนี้ แนวทางการจัดการในประเทศที่มีความหลากหลายทางด้านสังคม ย่อมต้องใช้กลวิธีต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมในการจัดสรรสิทธิและโอกาสทางสังคม ซึ่งจะเป็นแนวทางในการร่วมดึงเอากลุ่มคนต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมเพื่อพัฒนาประเทศต่อไปได้ โดยประเทศมาเลเซีย ถือเป็นประเทศต้นแบบในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่ได้ดำเนินการตามแนวทางพหุวิธีและนำมาปรับใช้ในสังคมที่มีความหลากหลาย หรือเรียกว่าสังคมพหุวัฒนธรรม โดยมาจากกระบวนการจัดการอย่างเป็นระบบ ดังนั้น การดำเนินการของประเทศมาเลเซียภายใต้แนวคิดพหุวัฒนธรรม กรณีกลุ่มคนมาเลเซียเชื้อสายไทยหรือไอร์วังเซียม นับว่าประสบความสำเร็จพอสมควร และเป็นแนวทางต้นแบบที่จะสามารถใช้ในการบริหารจัดการกับชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ ที่อาศัยอยู่ในประเทศ ทั้งนี้ อาจจะมีการปรับเปลี่ยนนโยบายเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและการเข้ามามีส่วนร่วมจากกลุ่มคนดังกล่าวอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะ

จากนโยบายดังกล่าวซึ่งถือมีข้อจำกัดในด้านสิทธิบางประการแก่ไอร์ซึ่งเทียมที่ยังไม่สามารถเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ ได้ เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มคนเชื้อสายมลายู ซึ่งอาจจะทำให้เกิดความขัดแย้ง และมีการต่อต้านขึ้นมาได้ในอนาคต ทั้งนี้ด้วยกระแสยุคสมัยโลกาภิวัตน์ซึ่งอาจจะทำการเข้าถึงข้อมูลและการรับรู้ข่าวสารทำได้สะดวกมากขึ้น และอาจจะเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการต่อต้านจากแนวทางและกระบวนการจัดสรรผลประโยชน์รวมถึงสิทธิต่าง ๆ ที่ไม่เท่าเทียมให้กับกลุ่มคนแต่ละเชื้อชาติในประเทศได้ ซึ่งรัฐบาลอาจจะต้องปรับแนวทางให้มีความสอดคล้องตลอดจนให้คนทุกกลุ่มเชื้อชาติสามารถเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ ได้อย่างเสมอภาค อันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่ควรจะได้รับด้วยเช่นกัน

สำหรับนโยบายพหุวัฒนธรรมที่มีการนำแนวคิดดังกล่าวมาใช้ในการประเทศมาเลเซีย นับว่าเป็นประเทศที่ค่อนข้างประสบผลสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรมในกระบวนการจัดการความหลากหลายของกลุ่มคนหลากหลายเชื้อชาติในประเทศ อย่างไรก็ดี รูปแบบดังกล่าวซึ่งประเทศไทยอาจจะมีการถอดบทเรียนในกระบวนการจัดการ เพื่อนำแนวทางการบริหารจัดการมาปรับใช้ในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นการนำมาปรับใช้กับกลุ่มชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ต่าง ๆ ของประเทศไทย หรือกลุ่มคนที่นับถือศาสนาที่แตกต่างจากศาสนาของคนส่วนใหญ่ในประเทศ ซึ่งอาจจะมีการบูรณาการทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง เพื่อดึงกลุ่มคนที่มีความหลากหลายให้มีส่วนร่วมในการบริหารประเทศอย่างเท่าเทียม

